



Arrest

nr. 69 548 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 5 oktober 2009 België binnengekomen en hebben op 6 oktober 2009 asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 11 juli 2011, verstuurd op 11 juli 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Hij werd in 1357 (1978) geboren in Kaboel en woonde er tot aan het begin van het talibanbewind, waarna hij met zijn ouders naar de stad Ghazni in de provincie Ghazni verhuisde. Verzoeker ging terug naar Kaboel om er met zijn nicht te huwen en keerde dan samen met zijn echtgenote opnieuw terug naar de stad Ghazni. Verzoekster verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Na hun huwelijk in Kaboel verhuisde verzoekster samen met haar echtgenoot naar de provincie Ghazni. Verzoekers kregen samen

drie kinderen, het oudste werd geboren in Afghanistan, het volgende in Griekenland en het jongste in België. Voor zijn vertrek uit Afghanistan werkte verzoeker als kok en huishoudhulp in het huis van een tolk in Ghazni. Gezien de tolk dikwijls op verplaatsing in een andere provincie werkte, stond verzoeker hoofdzakelijk in voor de boodschappen en het eten van de ouders en de oudere broer van de tolk. Verzoeker verklaart dat twee dramatische gebeurtenissen, die plaatsvonden op één en dezelfde dag, aan de basis lagen van de plotse vlucht van hem en zijn familie uit Afghanistan meer dan twee jaar geleden. Op die dag werd zijn werkgever vermoord, vermoedelijk door taliban. Verzoeker zag vanuit zijn schuilplaats hoe zijn werkgever beroofd en vermoord werd en belde dit onmiddellijk door naar diens broer N. N. beschuldigde verzoeker vervolgens – bij monde van verzoekers broer O., die hij na zijn telefoontje ontmoette – ten onrechte van de moord op zijn broer. Hij vond het immers verdacht dat verzoeker nog leefde terwijl zijn broer dood was en de enige verklaring hiervoor leek hem dat verzoeker de moord zelf had gepleegd. Toen verzoeker diezelfde dag naar huis ging zag hij dat er twee personen met gemaskerde gezichten voor zijn deur stonden. Hij riep hen maar ze liepen weg en verzoeker besloot hen te achtervolgen. Toen hij één van hen kon vastgrijpen viel die in de schermutseling met zijn hoofd op een steen en begon te bloeden. Toen verzoeker zijn gezicht ontblootte, merkte hij dat het H. R. was, de man die met zijn zus wou trouwen (zijn vader had echter geweigerd dat huwelijk goed te keuren omdat H. R. een broer had die tot de taliban behoorde). H. R. bleek op slag dood te zijn. Verzoeker ging na deze vaststelling onmiddellijk naar huis waar zijn vader en zijn broer zich bevonden. Zij vertrokken dadelijk naar Kaboel waar verzoekers echtgenote, zijn kind, zijn moeder en zijn twee zussen bij familie verbleven. Diezelfde dag nog vertrokken ze allen met de hulp van een smokkelaar uit Afghanistan. Toen ze in Turkije de boot namen, raakten ze gescheiden van verzoekers ouders en zijn broer en zussen. Verzoekers verbleven met hun kinderen ongeveer een jaar in Griekenland (verzoekers vingerafdrukken werden er op 1 november 2008 genomen). Verzoeker zag zijn ouders en broer en zussen niet meer terug. Verzoekers reisden uiteindelijk met hun gezin naar België waar ze op 6 oktober 2009 asiel vroegen. Bij terugkeer naar Afghanistan vrezende ze de broer van verzoekers werkgever want die verklaarde immers aan verzoekers broer O. dat hij hun ganse familie ging uitmoorden als wraak voor de dood van zijn broer, de tolk. Verder vrezende ze ook gedood te worden door de broer van H. R., de man die verzoeker per ongeluk doodde. De broer van H. R. behoort immers tot de taliban en zal ook wraak willen nemen. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten voor: zijn 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de 'taskara' van verzoekster, een militaire dienstkaart van zijn vader, acht foto's van hem en zijn familie in Kaboel (onder meer van hun huwelijk), een foto van zijn vader in een religieus schrijn in Mazar en een kaartje met het telefoonnummer van de geldwisselaar in Kaboel. Verzoekster en haar vertrouwenspersoon (een psychotherapeute) leggen verder nog Belgische attesten voor van een huisarts, van de psychotherapeute en van een reumatoloog/urgentiearts waarin haar psychologische problemen worden benadrukt. Hun advocaat legt een uittreksel neer uit het arrest van het Europese Hof van de Rechten van de Mens in Straatsburg van 21 januari 2011 waarin de verslechterde economische toestand in Kaboel wordt benadrukt, alsook de onhygiënische omstandigheden die er heersen.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot het vertrek van verzoekers uit Afghanistan zijn immers zo weinig overtuigend en zo weinig aannemelijk dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Daarnaast hebben verzoekers een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel.

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoeker niet eens heeft geprobeerd zijn onschuld aan te tonen en dat dit ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker er niet aan heeft gedacht om een *jirga* bijeen te roepen om zijn problemen te bespreken of om de politie in te lichten over de moord op zijn werkgever of om de familie van zijn werkgever te contacteren om zijn medeleven te betuigen en om te zeggen dat hij onschuldig was. Ook bij het ongeluk waarbij H. R. om het leven kwam had verzoeker evengoed onmiddellijk hulp kunnen inroepen waardoor het duidelijker zou zijn geweest dat hij niets kwaads van zin was. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij geen contact heeft opgenomen met de familie van zijn

werkgever omdat hij vermoedde dat ze hem niet zouden geloven en omdat dit in de Afghaanse context niet werkt. Hij verduidelijkt echter niet waarom de familie hem niet zou geloven en waarom dit in de Afghaanse context niet zou werken. De Raad ziet ook niet in waarom de familie hem niet zou geloven aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij met zijn werkgever een goede relatie had (gehoorverslag, vraag 82). Verder stelt hij dat moord bijna nooit door *shura's* of *jirga's* wordt behandeld. Hij steunt zich hiervoor op een rapport van ecoi.net. Hij geeft echter geen verklaring voor de vaststelling dat hij niet naar de politie is gestapt om de moord op zijn werkgever aan te geven. Dit is nochtans het meest logische wat hij kon doen, aangezien hij getuige was van de moord en hij de politie dus belangrijke informatie over de daders had kunnen geven. Bovendien had hij zo ook elke mogelijke verdenking ten aanzien van hemzelf kunnen wegnemen, terwijl hij door te vluchten juist de verdenking wekte. Dit laatste geldt ook voor het ongeluk waarbij H. R. om het leven kwam.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker met zijn hele familie vlucht voor de broer van H. R. terwijl hij over die persoon niets weet en hij bijgevolg dus het land ontvlucht zonder een ernstige inschatting van het risico te maken. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de nadruk legt op de identiteit van de broer van H. R. maar niet ingaat op het gedwongen huwelijk, terwijl dat de kern van het asielrelaas is. Daarmee weerlegt verzoeker echter de vaststelling niet dat hij en zijn familie op de vlucht slaan voor een persoon over wie ze niets weten. Bovendien blijkt uit de feiten niet dat de angst voor een gedwongen huwelijk de reden is waarom verzoekers hun land zijn ontvlucht. Dit kan ook geen reden zijn om internationale bescherming te krijgen aangezien door het overlijden van H. R.'s broer elk mogelijk risico is verdwenen.

De commissaris-generaal heeft ook geoordeeld dat het onwaarschijnlijk overkomt dat verzoeker niet eens meer de datum weet van die dramatische dag waarop zijn leven een totaal andere wending kreeg. Verzoeker antwoordt hier in zijn verzoekschrift op dat hij wel een exact tijdstip van het voorval geeft, namelijk '4 eid'. Daarmee geeft hij echter geen verklaring voor de vaststelling dat hij niet kan zeggen in welke maand het voorval zich voordeed (gehoorverslag, vragen 126 en 135).

Verder geven verzoekers geen verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker in Kaboel niet een paar dagen heeft genomen om over de zaken na te denken en dat hij niet meer tijd nodig heeft gehad om het plotse vertrek van een ganse familie voor te bereiden, twijfels doet rijzen over het feit of hij gewoon al niet langer van plan was om Afghanistan te verlaten.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas.

Daarnaast is de Raad van mening dat verzoekers over een binnenlands vestigingsalternatief beschikken in de stad Kaboel. De Raad sluit zich daarvoor aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen: *"Uw oom die tegelijkertijd uw schoonvader is woont en werkt immers in Kaboel, hij is kok en heeft ook nog twee shops die uitgebaat worden door zijn zonen. Bovendien verklaart u dat de rest van uw gezin en uw ouders vaak naar Kaboel gingen op bezoek bij de vader van uw echtgenote en daar dan ook verbleven. Bovendien zijn u en uw echtgenote beiden opgegroeid in Kaboel en liep u er school. Hoewel er eigendommen verkocht dienden te worden in Kaboel om jullie vertrek te kunnen bekostigen is er nog altijd minimum één huis dat eigendom is van de familie en zijn er nog altijd shops in gebruik door uw familie. U hebt nog steeds contacten met uw schoonvader (oom). U beschikt er bijgevolg over een familiaal netwerk (CGVS vragen 18, 19, 20, 22, 23, 24, 52, 56, 57, 87, 110, 112, 113, 114, 115, 120, 121, 146, 147, 154). Het blijkt duidelijk dat jullie affiniteit hebben met het leven in de stad Kaboel. Bovendien hebt u werkervaring in verschillende domeinen (kok, kapper, lasser). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Er is dus geen enkele reden waarom u uw familie in de stad Kaboel niet zou vervoegen."* Verzoekers betwisten in het verzoekschrift dat ze in de stad Kaboel over een binnenlands vestigingsalternatief beschikken. Ze verwijzen hiervoor naar het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder stellen ze dat verzoeker niet werd ondervraagd over het feit of zijn oom ook bereid is en over de mogelijkheid beschikt om verzoeker, zijn vrouw en drie kinderen op te vangen. Hiermee weerleggen ze de vaststellingen van de commissaris-generaal echter niet en tonen ze niet aan dat ze niet over een binnenlands vestigingsalternatief beschikken. Bovendien wordt in het citaat dat verzoekers in hun verzoekschrift hebben opgenomen onder meer het volgende gesteld: *"The UNHCR generally considers internal relocation as a reasonable alternative solution when protection can be provided in the relocation area by the person's family in the broad sense, their community or their tribe. However, these forms of protection are limited to regions where family or tribal links exist. Even in such situations case-by-case analysis is necessary, as traditional social bonds in the country have been worn away by thirty years of war, mass displacement of refugees and the growing rural exodus"*. Gelet echter

op de hierboven genoemde vaststellingen mag worden aangenomen dat verzoekers in de stad Kaboel over een familiaal netwerk beschikken.

De Raad is verder van mening dat er geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat er in de stad Kaboel een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het eerder genoemde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin onder meer wordt gesteld dat geen enkele streek in Afghanistan veilig is. Het arrest stelt echter niet dat in heel Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst ook naar een analyse op de website *ecoi.net*, met een opsomming van incidenten die sinds januari 2011 in de stad Kaboel plaatsvonden. Deze opsomming bevestigt de vaststelling in de bestreden beslissing dat er in de stad Kaboel asymmetrische aanvallen voorkomen maar er geen *open combat* wordt gevoerd en dat het geweld niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd.

Tot slot stellen verzoekers dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Ze verwijzen hiervoor naar een aanbeveling van UNHCR en naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat zowel rechterlijke instanties als bestuurlijke autoriteiten oplegt om van de belangen van het kind de eerste overweging te maken. Ze stellen dat Afghanistan volgens de directeur van Unicef het slechtste land ter wereld is voor kinderen. Verder verwijzen ze naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Ze stellen dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt. Verder stellen ze dat er in Afghanistan geen aangepaste medische structuur is voor de geestesproblemen van verzoekster en geen sociale structuur die de kinderen kan opvangen op de ogenblikken dat verzoekster het moeilijk heeft. Ook het recht op onderwijs van de kinderen komt bij een terugkeer naar Afghanistan in gevaar, aangezien volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Bovendien zullen de twee jongste kinderen van verzoekers, die meisjes zijn, een groot risico lopen als ze proberen naar school te gaan, zelfs in Kaboel. Verzoekers verwijzen hiervoor naar het 'Thematisch ambtsbericht schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin de verschillende risico's voor schoolgaande kinderen in Afghanistan worden weergegeven. Bovendien zal de jongste dochter zeker verwesterd zijn aangezien zij niet eens in Afghanistan is geboren, waardoor zij een groter risico zal lopen. Verzoekers verwijzen ook naar de beslissing van de Nederlandse minister voor Immigratie en Asiel om een verblijfsvergunning te geven aan Afghaanse meisjes die al lang in Nederland wonen en die verwesterd zijn.

De Raad erkent dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen internationale bescherming behoeven. Het feit dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, betekent immers nog niet dat de kinderen van verzoekers iets te vrezen hebben. Bovendien geven verzoekers niet aan wat de oorzaak is van deze grote kindersterfte. Het feit dat er in Afghanistan geen sociale structuur zou zijn die de kinderen kan opvangen op de ogenblikken dat verzoekster het moeilijk heeft, is op zich geen reden voor internationale bescherming. Bovendien meent de Raad dat de kinderen terecht zouden kunnen bij hun vader en bij de familie in Kaboel. Ook het feit dat in Afghanistan maar weinig kinderen naar school gaan, betekent op zich nog niet dat verzoekers' kinderen niet naar school kunnen gaan. Uit het Nederlandse ambtsbericht dat verzoekers aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd, blijkt dat schoolgaande kinderen het slachtoffer kunnen worden van aanvallen van gewapende oppositiegroepen en andere conservatieve elementen die gericht zijn tegen het onderwijs in het algemeen en onderwijs aan meisjes in het bijzonder. Het ambtsbericht maakt daarbij ook melding van een gasaanval op meisjesscholen in Kaboel. Het ambtsbericht stelt echter ook dat het risico het grootst is in onveilige gebieden en in gebieden waar meisjes een lange weg van school naar huis moeten afleggen en dat in de steden en met name in een grote stad als Kaboel de risico's over het algemeen kleiner zijn. Bovendien blijkt uit het ambtsbericht dat de Afghaanse minister van Onderwijs begin 2011 meldde dat hij op hoog niveau had vernomen dat de taliban niet meer tegen onderwijs zijn, ook niet aan meisjes. Uit de beschikbare informatie blijkt dus niet dat verzoekers' kinderen bij een terugkeer naar Kaboel geen toegang tot onderwijs zouden hebben en daardoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Tot slot blijkt uit het ambtsbericht dat meisjes met een westerse levensstijl inderdaad een verhoogd veiligheidsrisico lopen. De Raad is echter van mening dat van verzoekers' kinderen bezwaarlijk kan worden

aangenomen dat ze verwesterd zijn, aangezien de twee oudste kinderen slechts zeven en twee jaar oud zijn.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER